

борчого законодавства, яке повинно підвищити ступінь політичної відповідальності партій перед виборцями.

Одержано 21.04.2017

УДК 316:628

Денис Романович Вербицький,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. соціол. наук Бобро Н. В.

ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД – ШЛЯХ ДО МАЙБУТНЬОЇ ПРОФЕСІЇ

Час навчання курсанта у вузі – не лише можливість набуття ним знань, умінь, навичок щодо подальшої професійної діяльності, але й період становлення його особистості як майбутнього професіонала-поліцейського, тобто період соціально-професійної самоідентифікації. Це є дуже важливим, оскільки, за словами відомого фахівця в галузі проблем ідентичності та ідентифікації В. Болотової, ідентифікація – ототожнення себе з професійною діяльністю й професійною групою, а також прийняття та включення у свій власний внутрішній світ норм, цінностей, зразків поведінки, який формується під впливом як індивідуальних якостей особистості, так і соціальних чинників. На рівні самосвідомості формується ототожнення чи відчуження себе в межах копіювання (або відторгнення) поведінки інших людей, в першу чергу, тих, що входять до групи, референтної для даної особистості. В результаті індивіди не просто займають певні «позиції», вони вступають у володіння деякими можливостями та благами, притаманними даному статусу, починають користуватися ними. Ця теза набуває особливого значення саме для професійної самоідентифікації Національної поліції.

Для курсанта процес формування адекватного сприймання майбутньої професії, мотивації до фахової діяльності, розвиток особистісних якостей, безпосередньо пов'язаний з навчанням у вищому навчальному закладі.

Протягом періоду навчання у курсантів відбуваються суттєві зміни у ставленні до обраної професії. Починаючи з першого курсу і з кожним наступним роком навчання у них укріплюється позитивне ставлення до майбутньої професії та формується прагнення працювати за фахом. Суб'єктами впливу на курсантів є куратори груп, викладачі та адміністрація вищого навчального закладу (деканати, ректорат). Саме вони є шляхом не тільки безпосередньо учбової діяльності, але й організаційної, роз'яснювальної роботи та здійснення контролюючої функції, створюють умови для успішного прилаштування вчорашніх абітурієнтів до курсантського життя.

Важливе завдання вищого закладу полягає у забезпеченні умов ефективної первинної професіоналізації курсантів та запобіганні виникнення й поширення явища професійної маргіналізації майбутніх спеціалістів. Одним із

способів вирішення цієї задачі є збагачення навчального процесу ефективним спілкуванням курсантів з представниками майбутньої професії з приводу професійних знань, тобто певне їх занурення у сферу практичної діяльності. При чому таке знайомство з професією повинно відбуватись вже на початкових курсах навчання. Це суттєво підвищує рівень інформованості курсантів щодо специфіки їх майбутньої роботи та сприяє формуванню і закріпленню установки на професію. Іншим засобом досягнення визначеного завдання вважаємо організацію продуктивної практики (навчальної чи виробничої). Вона уявляє собою окрему форму навчання і в той же час повинна виступати прототипом професійної діяльності, оскільки націлена на розвиток особистісних ресурсів курсанта у трудовій діяльності. Окрім очевидних завдань практики (отримання інформації, знайомство з особливостями виробничого процесу, придбання досвіду), вона має, в першу чергу, орієнтуватись на розвиток індивідуальних здібностей курсанта для ефективного використання професійних знань у типовій чи особливій професійній ситуації. Для стимулювання розвитку індивідуальних якостей курсантів доцільно використовувати у навчальному процесі інноваційні методики, зокрема, індивідуальні завдання, творчі та пошукові роботи.

Отже, наближення до професії – особливий шлях, який може бути довгим чи навпаки коротким, швидким чи повільним, складним чи простим й зрозумілим. Однак, це залежить як від вищого навчального закладу, та від самої особистості.

Одержано 21.04.2017

УДК 340.12(447)

Марина Геннадіївна Драгомирова,

курсант 3 курсу факультету № 4 ХНУВС

Науковий керівник: канд. філос. наук, доцент Грищенко Н. В.

СВОБОДА ВІРОСПОВІДАННЯ: СОЦІАЛЬНО-ФІЛОСОФСЬКІ ТА ЗАКОНОДАВЧІ АСПЕКТИ

На сьогоднішній день людина має право вільно обирати та сповідувати будь-яку релігію, задовольняти свої релігійні потреби, або ж навпаки не сповідувати жодну з релігій. При цьому ніхто не повинен втручатися або намагатися змінити її релігійні уподобання.

Але проблема вибору релігійного спрямування людства почалася ще в епоху античності. Змінювалася влада, відбувалося формування нових політичних систем, і вже в період Нового часу релігія була досліджена як важлива складова правової політики. На разі, це право є гарантоване законодавством України та закріплене в багатьох правових міжнародних документах.

Серед основних невід'ємних прав людини одним із найважливішим є свобода віросповідання. Воно є критерієм самовизначення людини не тільки в духовній сфері, а й в цілому житті. Основою віросповідання є віра та особисті